

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

Bona nit a tots, a totes,

Com que el president Pagès em dóna la paraula, la prenc, gràcies a tots per ser aquí, els que sou a la planta baixa i els que ompliu el primer pis. Em venia molt de gust parlar de l’opció de l’esquerra independentista, no només el que han estat aquests 30 anys sinó sobretot, del que vull, i estic convençut que compartim tots els que som aquí, volem que sigui el futur immediat de l’esquerra independentista que tots desitgem que deixi de ser-ho aviat per convertint-se només en esquerra nacional perquè ja tinguem allò que volem tenir que és un Estat. I per tant, perquè aviat deixem de ser independentistes perquè ja vivim en un país independent. Aquesta és la meva primera voluntat, que estic convençut que tots els que esteu avui aquí compartiu.

Sóc al meu casal, al casal de Gràcia i sé que aquest és el casal que porta un nom gloriós, és el casal d’aquell mític personatge que molts hem conegut d’Esquerra de Gràcia en Marià Tudela. El casal que va ser també de Marc Aureli Vila, el casal de l’amic, Jordi Carbonell, que és qui de ben jove ja em va portar pel mal camí. De tal manera que és pot dir que vaig entrar a la presó agafat de la maneta seva, encara no agafat de la mà de Miquel Sellarès, perquè el vaig conèixer aleshores, perquè si no també hi hauria entrat. I això que a casa meva estaven tranquils perquè aquell dia anava amb el Sr. Carbonell. O sigui que imagineu-vos allò que se’n diuen les amistat perilloses, però aquest és també el meu casal.

El títol de la intervenció que els companys i companyes de Gràcia heu posat, és el balanç d’aquests 30 anys d’independentisme. Com que en aquesta vida hem de tenir tendència a relativitzar les coses, m’he pres els 30 anys d’una cosa més oberta. I només que en comptes de 30 anys n’haguessin estat 33, veuríem com el balanç d’aquells anys no pot ser més que positiu, enormement positiu, esperançador, il·lusionador i optimista. Perquè han passat 33 anys d’ençà que l’únic any a la meua vida que he viscut a Barcelona, que vaig viure en una vila que es diu Vila de Gràcia. I han passat 33 anys d’ençà que a la Vila de Gràcia, a casa meva, ens reuníem el Comitè de Catalunya de l’organització d’aleshores de l’esquerra independentista, que era el PSAN. 33 anys després, crec que només puc ser optimista si constato que la segona autoritat de Catalunya, el President del Parlament és un independentista, que el vicepresident del Govern de Catalunya és un independentista i que un terç dels membres del Govern de Catalunya militen en un partit independentista, que és una manera de dir que probablement també hi ha algun independentista més encara que no militi al nostre partit. Perquè probablement ja vivim en un país on hi ha gent que és independentista però encara no ho sap.

Voldria començar doncs fent aquesta primera valoració positiva, girem la vista enrere, on érem i mirem on som avui. Veig avui entre vosaltres algunes cares que em recorden a aquella època de fa 33 anys i sóc optimista. I sóc optimista també mirant a l’interior del nostre propi partit. I per tant voldria començar remarcant la validesa de la línia política empresa per Esquerra Republicana el 1996 a partir del Congrés de Vilafranca del Penedès. Alguns i algunes de les que sou aquí potser éreu militants d’Esquerra en aquell moment, quan vam patir d’enèsima escissió, l’enèsim trencament dins el partit i en aquell moment em va tocar a mi posar-me al davant del partit com a secretari general

25 de novembre de 2008

Biblioteca Jaume Fuster (Gràcia-Barcelona)

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

i al company i amic Jordi Carbonell com a president del partit. I vam emprendre una línia que jo crec que era l’adequada i que és la que ens ha portat a obtenir el resultat de confiança de la gent que hem aconseguit fins ara. Va ser l’any 96 que vam optar perquè Esquerra fos un partit polític, i un partit polític no és un moviment social, un partit polític no és un grup espontani, un partit polític no és un corrent d’opinió ni és un col·lectiu humà d’agitació permanent. Un partit polític és l’instrument de que es dota la gent en democràcia per fer una cosa aparentment impossible però possible. Que és, ni més ni menys, que modificar el rumb de la història. Allò que quan érem joves ens pensàvem que podíem fer que era modificar el curs de la història i que després, quan hem vist que els anys anaven passant hem comprovat que, efectivament, allò que pensàvem de joves és possible. Podem modificar el curs de la història si volem.

Esquerra doncs és un partit polític. Ha de continuar sent un partit polític i no una altra cosa. Esquerra com a partit polític de govern. Un partit polític de govern és aquell partit que entén que l’objectiu democràtic, lògic de tota formació política en un sistema democràtic no pot ser altre que assumir les màximes responsabilitats de govern a l’interior del país. Això és un partit polític de govern. I això no té res a veure amb la cultura de l’oposició, no té res a veure amb certes pràctiques extraparlamentàries, no té res a veure amb actituds prepolítiques, no té res a veure amb la cultura del no a tot. Un partit de govern és tota una altra cosa. Un partit de govern és també, i un partit polític, un partit amb vocació de majories. Un partit amb vocació de majories no té res a veure amb el “pocs però bons”. Perquè per bons que siguem, si som pocs, no serem mai res, es tracta que siguem molts, que siguem majoria i com més bons, millor. Un partit de majories és un partit que, per voluntat pròpia se situa al centre de l’escenari polític, que no vol dir en el centre ideològic, perquè el nostre centre és l’esquerra. Vol dir que no és un partit que se situï en els marges de la política, amb vocació marginal ni perifèrica. No un partit només pels que ja estan convençuts de cap on hem d’anar. Perquè amb els convençuts, només, no en tenim prou. Recordo que, quan l’any 96 vaig ser escollit secretari general d’Esquerra, i vaig tenir la meua primera entrevista amb el president de la Generalitat d’aleshores, el president Pujol em va dir: i bé, tu què vols fer d’Esquerra? Jo li vaig dir, mira, el meu objectiu és molt clar: reforçar la dimensió d’Esquerra com a partit polític, com a partit polític que vol governar Catalunya, no et pensis que això us ho deixarem només per vosaltres. Perquè n’hi havia molts dels nostres que picaven davant d’aquesta afirmació, no, no vosaltres ja governareu quan siguem independents. I alguns que escoltaven contents, no, ens han dit que ja governareu quan sigueu independents. I com que alguns ja intuïem que això no seria abans de festes, el temps anava passant i per tant governaven sempre els mateixos.

I tercera cosa que li vaig dir, des del màxim convenciment i ho vull tornar a reiterar aquí. Esquerra com a partit d’esquerra. Ho torno a repetir. Esquerra com a partit d’esquerra. Esquerra, no com a conglomerat independentista. Esquerra, no com a front patriòtic de tots els que volen la independència de Catalunya. No com un grup aideològic i asocial. Entre la dreta i l’esquerra nosaltres triem l’esquerra. I triem l’esquerra per convicció ideològica però també per patriotisme. Perquè estem convençuts que el millor servei que podem fer a Catalunya és si ja existeix una altra força política, que és Convergència i Unió que vol cobrir des del Catalanisme tot l’espai que va des del centre fins a la dreta algú ha de cobrir, per patriotisme, per responsabilitat nacional tot l’espai que va del centre cap a l’esquerra. I això no té res a veure ni amb radicalitat ideològica ni amb extremisme de cap tipus. La millor aportació que podem

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

fer al país és construir-lo des de l’espai d’esquerra, sabent que d’altres treballen des d’altres espais. Perquè això és el que passa a tots els països normals. Els països normals tenen dreta i esquerra. Nosaltres també n’hem de tenir.

Esquerra com a partit nacional. I no parlo aquí només del territori. Parlo com a partit amb voluntat de ser el referent del conjunt de la nació. Sabent que el concepte de nació per mi consisteix en entendre que una nació és la gent. I el país són les persones. Recordo la primera vegada que en un Congrés, crec que era al Congrés de Girona fa molts anys, vaig dir que els sentiments i les identitats personals de cadascú, eren de cadascú. I que per tant, era perfectament possible que, a Catalunya, al costat d’aquells que des del punt de vista nacional ens sentíem catalans, hi havia qui se sentia catalana i espanyola. I avui, gent que se sent catalana i marroquina i potser una mica espanyola. O catalana, romanesa i molt espanyola. O bé molt argentina, bastant catalana i no gens espanyola. Vivim en un país d’identitats múltiples. Vivim en un país on ha de ser possible la compatibilitat identitària. Que cadascú sigui allò que se sent. Perquè sent allò que ens sentim l’únic element cohesionador comú que tenim entre tots és la catalanitat. Alguns se sentiran més catalans, els altres no tant. Els uns catalans només, els altres catalans amb prou feines. Però tots, poc a molt, l’únic element comú que tenim és aquest. Recordo el primer cop que vaig dir això. La primera vegada que vaig dir en un congrés fins a quin punt ens tancàvem portes cada vegada que en una manifestació cridàvem allò de “boti, boti, boti, espanyol el qui no boti”. Perquè hi ha molts espanyols a Catalunya que també se senten catalans.

Un partit nacional vol dir un partit que té una concepció inclusiva de la nacionalitat, que no exclou a ningú. Un partit que a més a més a fet un esforç extraordinari al llarg d’aquests anys per fer possible que ningú gosés, ni des de la dreta ni des del liberalisme nacionalista ni des d’una esquerra que abans era anacional i que ara ja comença a ser nacional, nosaltres hem fet possible que ningú gosi avui a Catalunya intentar dividir per més temps, separar per més temps, diferenciar per més temps, l’agenda social de l’agenda nacional. És la mateixa agenda. Perquè el gran mèrit d’Esquerra Republicana al llarg d’aquestes 30 anys, sobretot els últims, ha estat generar un tercer espai de confiança política que no era només nacional, que d’això ja teníem un partit, que no era només d’esquerres, que d’això ja en teníem més d’un partit, sinó que era, alhora, nacional i d’esquerres. I aquesta és la gran aportació que hem fet. El catalanisme d’esquerres, l’esquerra nacional, l’esquerra catalanista com opció de confiança per molta gent. Un partit constructiu i positiu. Un partit que, quan en sents el nom la primera sensació que t’ha de generar és la sensació de confiança, de seguretat, d’estabilitat. Si hi ha Esquerra això segur que funciona. Si hi ha Esquerra això segur que és sòlid. Això no té res a veure, per tant, amb actituds de crítica inoperant, amb plantejar de vegades determinats temes gairebé sempre en clau de conflicte o d’amenaça. Com en alguna ocasió, que algú ha dit “ Si van maldades, sortirem del govern”. El gest més gran d’irresponsabilitat que pot fer un partit polític que governa és quan en el seu país van maldades abandonar el vaixell. Perquè això no és propi ni de gent responsable, ni valenta ni patriota. És justament en els moments més difícils quan s’ha d’estar al peu del canó. I assumir totes les responsabilitats amb coratge i amb valentia. Perquè diguem-ho clar, si nosaltres deixéssim el Govern, us penseu que quedaria buit el lloc? Qui entraria?

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

Esquerra ha de ser també un partit, i sé que probablement la paraula no agradarà a algú, previsible en la certesa, no en el desconcert. Un partit madur, seriós, creïble, sòlid, un partit que sigui notícia per les propostes que genera de cara enfora, pels projectes que planteja a la societat. És evident que a l’interior d’Esquerra no tothom veu les coses de la mateixa manera. Però això passa a tot arreu. El que sí que ens hauríem de preguntar és com és possible que, quan ens passa a nosaltres, ho sàpiga tothom. Sovint l’únic que alguns intenten que se sàpiga de nosaltres són les diferències i en canvi, la bona feina que fem, no només des del Govern, sinó també des dels governs municipals, des de l’oposició als ajuntaments, des de les diputacions, des dels consells comarcals.

Crec que estem avui en una etapa com a país en la qual el sobiranisme, com a voluntat dels ciutadans i les ciutadanes d’un país, de poder-se convertir en un estat sobirà, necessita actualitzar-se. Crec que ha arribat el moment que plantegem la necessitat d’una nova identitat nacional. Que no sigui només una identitat cultural i lingüística, sinó que al costat de la identitat cultural i lingüística que hem rebut, i que mantenim i volem mantenir com un orgull, com una aportació insubstituïble que fem al patrimoni de la humanitat. Ha d’haver altres factors, com el benestar, la qualitat de vida, la igualtat d’oportunitats que també volem que formin part d’una nova identitat nacional catalana. Nació catalana sí però una nació catalana nova. De la mateixa manera que quan parlem d’alguns països escandinaus no pensem en Suècia com a pàtria de la llengua i la cultura sueca només, si no que pensem en Suècia com a pàtria del benestar, d’una democràcia d’alt nivell, d’una qualitat de vida, d’una no discriminació de gènere i això forma part també de la identitat nacional dels suecs, i de les sueques, també, quan es parli del nostre cas, s’hauria de poder pensar exactament en el mateix.

Crec que la nova identitat nacional ha de ser la suma de dues identitats, la barreja, la refosa de dues identitats. En aquesta nova identitat nacional s’hi ha de trobar la nació “heretada”. La que hem rebut. La que ens ha arribat dels nostre pares i mares, dels nostres avis i àvies. O potser només de la banda del pare o la mare o potser només de la banda d’un avi. O la que ens hem trobat quan hem vingut aquí . La cultural, que hem adquirit. La de sempre. Aquella frase que tanta gràcia em fa dels catalans de tota la vida. I una bona amiga diu a vegades, de tota la vida de qui? Quan hi ha catalans nous que acaben d’arribar i que just acabem de començar tota la seva vida com a catalans.

La nova identitat nacional ha de ser la suma d’una nació heretada i cultural i la suma d’una nació voluntària, cívica. La gent que vol ser catalana també, perquè sí. Perquè vol. Perquè li dona la gana. Perquè vol sentir-se del país que l’ha acollit. Que li dona la possibilitat d’unes expectatives de benestar de cara al futur que no va trobar en el país d’on ve. Som al segle XXI i hem de trobar nous elements identitaris renovats per encabir-hi tothom. I els nous referents han de ser els del segle XXI, no poden ser els del segle XIX, ni els del segle XVIII. Alguns potser sí que poden perviure. Però d’altres els hem d’anar creant de nous. Allò que apareixerà d’aquí 100 anys com a típicament català en aquests moments ni tenim ni idea del que pot ser. Com m’agrada dir a vegades, si poguéssim entrevistar a Jaume I, un rei que estava molt ocupat en afers diversos que ara no vénen al cas, però que provoquen una certa enveja entre una part àmplia de la població, i li diguéssim: mira, veus això que hi ha en aquest plat? Unes llesques de pa sucat amb tomàquet, un pensament de sal i un bon raig d’oli d’oliva i li diguéssim, rei Jaume, a quin poble del món associaries aquesta menja tant concreta? El rei Jaume no

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

en tindria ni la més remota idea. No només perquè era un rei que havia nascut fora del país, perquè havia nascut a Montpeller, fora de la catalanitat territorial, sinó perquè en aquells moments els tomàquets no havien arribat aquí. Per tant si li arriben a assegurar al rei Jaume que el pa amb tomàquet era el menjar típic català ho hauria desmentit absolutament.

Vull dir amb això que som al segle XXI. Vull dir amb això que la nació catalana, no se si per sort o per desgràcia, jo crec que més aviat per sort, és una nació en construcció. Que l'estem fent i refent permanentment. I com que l'estem fent i refent permanentment això és el que li dona la màxima vitalitat perquè permet a tothom que ve de fora aportar el seu propi maó, la seva pròpia rajola a la construcció del nou edifici nacional. Sabent que hi ha unes estructures de l'edifici que s'han de mantenir perquè si no l'edifici s'enfonsa. No hi ha cap edifici que aguanti sense fonaments. Els fonaments són els fonaments sòlids de la nació heretada, però un cop tens els fonaments posats pots anar alçant pisos cap amunt i pots anar-hi posant cada aportació positiva que puguis anar fent des de llocs molt diversos. Crec que estem davant d'una nova realitat, ja no se si dir-li internacional, mundial, global. Estem davant d'una nova societat catalana. Hem d'estar davant també d'una nova Esquerra Republicana de Catalunya . Fa 22 anys, ja en un article, vaig proposar la refundació d'Esquerra Republicana de Catalunya. I crec que Esquerra Republicana ha de tenir el mateix coratge que potser sense saber-ho ha tingut la nació al llarg dels segles, que és la capacitat de fer-se i refer-se permanentment, de fundar-se i refundar-se permanentment perquè per això som un col·lectiu humà, som un col·lectiu dinàmic, en moviment permanent. No som una cosa estàtica, que diu sempre el mateix, passi el que passi al món. Crec que ha arribat el moment de tornar a refundar Esquerra Republicana de Catalunya com vam fer a partir del 86, 87, 88. Tornar a posar les bases d'un nou instrument útil a la societat catalana. Parlo d'un partit obert, que no tingui por a créixer. Parlo d'un partit modern. Parlo d'un partit tolerant, d'un partit dialogant, flexible. Parlo d'un partit català i cosmopolita. No parlo d'un partit antiespanyol. Nosaltres no anem contra ningú. Nosaltres anem a favor nostre. Nosaltres no volem expulsar a ningú del nostre projecte de convivència. Perquè el projecte únic que té sentit per una força d'esquerres és un projecte de benestar, és un projecte de qualitat de vida, és un projecte d'integració, de voler compartir el futur. Amb tota la gent que forma la Catalunya d'avui el que tenim diferent és el passat. Tots venim de llocs diferents. Les barreges familiars, els orígens, són tant distints en cada cas, les biografies personals són tant diferents. Però, en canvi, podem tenir en comú si volem, i estic convençut que des d'Esquerra volem, el mateix futur que lliurement decidim. I que no acceptem que ningú, per molt tribunal que sigui, decideixi en nom nostre ni per nosaltres.

Un partit amb credibilitat. Capaç d'inspirar confiança, seguretat, fermesa i valentia i una sensació permanentment d'estabilitat. Esquerra com a factor d'estabilitat. Un partit que la gent el percebi com un partit útil. Com un partit de gent responsable, preparada i que governa bé. La credibilitat no ens vindrà ni de la radicalitat, ni de l'extremisme, ni d'actituds excèntriques. Ens vindrà de la fortalesa de defensar allò que fem, amb naturalitat, aguantant el tipus. I us puc ben garantir, per experiència pròpia que és molt més difícil aguantar el tipus al govern que no pas a l'oposició, molt més. Però no hi ha cap país, lliure, que hagi estat lliure des de l'oposició. Cap ni un. Per tant, si volem ser un país sobirà no tenim cap instrument, mentre no s'inventi un altre en democràcia, que utilitzar els mecanismes de govern.

25 de novembre de 2008

Biblioteca Jaume Fuster (Gràcia-Barcelona)

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

Un partit unit, un partit que faci compatible la unitat amb la diversitat. Esquerra és un mosaic de sensibilitats. Que només si es posen juntes, no és que tinguin sentit, és que només juntes tenen força. Només juntes ens representen a tots i a totes. Si agafem el mosaic, i agafem una peça d’aquest mosaic. Una peça per ella sola no representa res, no va enlloc. El mosaic només és representatiu quan hi és sencer, quan hi és complet. A Esquerra doncs, no només no hi sobra ningú, a Esquerra encara hi falta la majoria de la societat catalana. Per tant, fixeu-vos si encara tenim feina a fer per endavant.

Un partit pragmàtic i il·lusionador, no el pragmatisme sense horitzó, no només la gestió del dia a dia, quin dia passa any empeny, sense saber on anem. La responsabilitat de gestionar el dia a dia, sabent que tenim un horitzó. Ni pragmatisme doncs, sense horitzó, ni menys encara horitzó sense realisme i quotidianitat. Alguns de nosaltres ens voldríem justament especialitzar en això; vosaltres sou aquells del futur. Quan arribi el futur ja us en fareu càrrec vosaltres.

Un partit d’Esquerra democràtica, no dogmàtica. Un partit d’aquestes característiques, que es replantegi permanentment el seu camí de manera desacomplexada. Nosaltres no som subsistema ideològic de ningú. Nosaltres hem de decidir el nostre camí, com a força d’esquerra democràtica i lluny de dogmatismes de pensament i ideologies tancades i hem d’intervenir en el debat general de les posicions de progrés que hi ha avui plantejades arreu del món. El creixement electoral que ha tingut Esquerra al llarg d’aquestes anys, és un creixement que ens ha permès ser decisius i decidir majories de govern. Però no pot ser que, de vegades algú plantegi el fet de ser al govern més com un problema que no pas com una oportunitat. A vegades hi ha gent que diu que fem massa bons resultats electorals. És com aquell ciclista que va corrent una etapa del Tour i va primer, imagineu-vos que algú se li acosta i el cotxe aquell que li va al costat li digués, mira tu, com diem al Camp de Tarragona, mira, xec, no corris tant a veure si encara guanyaràs l’etapa! De vegades em fa una mica l’efecte, que alguns companys i companyes d’Esquerra poden haver arribat a pensar una cosa així. Esquerra no ha de ser al govern només pel fet de ser-hi. Però Esquerra no ha de ser a l’oposició a qualsevol preu. Esquerra no pot tenir vocació d’oposició a qualsevol preu. Ser al govern és el que ens ha de permetre arribar a nous sectors socials, els quals, més enllà del cercle independentista estricte, hi teníem dificultats per arribar-hi. I Esquerra dins del govern ha de ser un factor de serietat i d’estabilitat. Si l’estabilitat és un valor per tots els governs també l’ha de ser pel nostre. I hem de ser capaços d’adonar-nos que justament ser al govern és un instrument absolutament vàlid.

Suposo que a ningú se li escapa, però, que en aquests moments, justament perquè Esquerra és al govern, justament perquè Esquerra decideix, ni ha tants i tantes que volen que Esquerra deixi de ser al Govern, que Esquerra no hi sigui perquè decideixin uns altres. Esquerra és avui la única força política del país que vol que la societat catalana, la d’avui, la del segle XXI, la societat catalana d’origens molt diferents, però que si vol pot tenir un únic destí col·lectiu, disposi d’un estat propi i sobirà. I que no depengui de ningú. En tot cas que depengui d’organismes superiors tant o tant poc com en depenguin els altres pobles del món. Justament per això estem en el punt de mira. Justament per això, de vegades quan cometem error, que tothom en comet, tots els partits en cometen, els errors són absolutament magnificats. I diguem-ho clar, quan no els cometem se’ls inventen, manipulen, tergiversen la realitat, menteixen. Part de la premsa espanyola, de

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

la premsa espanyola de Madrid i de la premsa espanyola de Barcelona té l’objectiu evident d’impedir que Esquerra continuï on es ara, que és a la centralitat política del nostre país, perquè en una democràcia la pertinença en un govern i en un govern com a segona força, et dona la màxima centralitat. I ens volen expulsar de la centralitat. Alguns només subratllen les anècdotes, les discrepàncies, les dissidències i en canvi, mai apareixen l’enorme quantitat de coses positives que fa Esquerra des de qualsevol lloc de govern o des de l’oposició municipal. En el passat ja van intentar expulsar-nos de la centralitat. Però a partir del 2003 van guanyar perquè el poble ens ho va donar: unes posicions democràtiques de fortlesa davant de les quals no hem de recular ni un sol mil·límetre. Com deia aquell, ni tan sols un pas enrere, ni tan sols per agafar embranzida. Ja la portem l’embranzida, res de recular.

La única manera de respondre aquesta ofensiva és la nostra ferma, el nostre esforç, la nostra actuació honesta, la nostra unitat com a partit però també, diguem-ho clar, la nostra valentia. Que això no és un joc de criatures. Això no ho són aquelles reunions de fa 33 anys enrere quan sí érem criatures. Anem a construir un Estat. Sabeu què vol dir això? Vol dir que anem a dotar Catalunya de la mateixa estructura que avui tenen ja 200 pobles arreu del món. I volem un seient propi a Nacions Unides. I a la Unió Europea. I el volem de la única manera que serem capaços de tenir-la i que la comunitat internacional podrà exercir complicitat amb nosaltres, que és democràticament, políticament. I si és democràticament i políticament i no és d’una altra manera vol dir que només hi podem arribar a través de guanyar les consciències de la gent, no per la força. Que rebutgem la força. Perquè la força sempre ha estat exercida en contra nostra al llarg de la història. I l’hem resistida. Si no l’haguéssim resistida no estaríem avui aquí. Si no haguéssim resistit aquesta força, no només no seríem avui aquí, sinó que no hauríem estat capaços d’incorporar a un projecte nacional que renovat permanentment, en clau de sobirania, tanta gent procedent d’altres països, d’altres cultures, d’altres llengües.

Vull que siguem conscients de l’enorme responsabilitat que representa allò que ens proposem. Anem a construir un Estat. Per això molesten tant certes actituds. Per això molesta que el Govern de Catalunya tingui política exterior pròpia. Per això molesta que siguem l’únic govern d’un país que encara no és Estat que participa en 12 organismes multilaterals de Nacions Unides. Per això molesta que fa una setmana poguéssim intervenir en una conferència a Nacions Unides i era l’únic representant d’un govern que no era un govern d’un Estat que hi podia parlar. O que el dia abans tinguéssim la oportunitat de parlar amb el president d’un altre Estat, i en menys de 24 hores amb tres ministres diferents de dos països diferents. I això molesta. Molesta a aquells que, no és que no vulguin que Catalunya tingui presència internacional, molesta a aquells que no volen que Catalunya no tingui presència. Molesta aquells a qui fa nosa que Catalunya existeixi. I aleshores et surten amb arguments del tipus que, en època de crisi, com pot ser que obrim delegacions. I és que en època de crisi, heu sentit dir en qualsevol Estat de la Unió Europea que comença a tancar ambaixades? I hi ha estats que en tenen 120 d’ambaixades, no per res. I no estan tancant. I ben fet que fan, que per això són estats. Si nosaltres fóssim Estat faríem el mateix. Per tant, la legalitat vigent que tenim, que és un estatut que ens sembla insuficient, el farem servir fins al final. I si l’Estatut, que és l’únic de tots els estatuts de l’Estat espanyol que ens permet tenir una acció política internacional ens permet, la farem. I si a algú no li agrada que s’hi posi fulles. Perquè la

“L’ERC DE FUTUR”

Josep-Lluís Carod-Rovira

farem. I això no és una afirmació d'en Carod-Rovira, ni una afirmació d'Esquerra Republicana, és una afirmació del vicepresident del Govern de Catalunya, perquè això ho assumeix tot el Govern de Catalunya. I per tant ja sabem que n'hi ha uns que ho critiquen. Els uns perquè no volen que tinguem presència internacional i uns altres, simplement per autoodi, per provincianisme i en algun cas per vergonya i per enveja. Perquè no han estat capaços de fer en dues dècades allò que d'altres hem fet amb un any i mig.

Parlava d'una Esquerra democràtica, no dogmàtica. Una Esquerra democràtica de debò. Una Esquerra on sigui viu l'assemblearisme d'opinió, on tothom pugui parlar i dir la seva, però on la decisió sigui finalment de tots i representativa. Jo em pregunto si, de vegades, decisions preses per només el 30% dels militants poden ser enteses com representatives de tots. Crec que hi ha coses que les hem d'enfocar amb una mirada nova també. I què ens passa quan tenim congressos importants i resulta que el 70% dels militants no s'hi senten implicats. Això ho hem d'assumir amb responsabilitat. Vol dir que hi ha coses que no les hem fetes prou bé. Com segur que hi ha coses que, des del Govern, les podem millorar moltíssim. Segur. Tota obra humana és millorable. Jo vull tenir la convicció, i la tinc, que el vent de la història va a favor nostre. Que els canvis que es produeixen ens poden afavorir. Que cada vegada hi ha més gent que es pregunta què hi guanya Catalunya formant part de l'Estat espanyol. Quin és el valor afegit que ens aporta Espanya. Però no diguem més que el nostre objectiu és la independència. Perquè si el nostre objectiu és la independència, què farem el dia de la independència? Plegar? Desapareixerem com a partit? La independència és un instrument i un cop la tinguem serà quan més sentit tindrà una força política com Esquerra Republicana de Catalunya, per servir de factor de cohesió social, de cohesió nacional, per continuar mirant el futur amb optimisme, amb decisió i amb claredat. No podem defraudar, no ens podem equivocar. Hem de fer pinya tots plegats. Sembla que el partit ha optat, en els seus estatuts i en el que és la seva filosofia oficial per distingir entre lideratges orgànics i lideratges institucionals. Cal mantenir el màxim respecte per allò que diuen els estatuts del partit i per allò que expressa la militància. Jo vull manifestar aquí, la meva confiança, el meu vot de confiança, perquè és just i democràtic i respectuós que així sigui, en la direcció actual d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi ha el president i el secretari general que els militants han volgut que tinguéssim. Ells són el nostre president, ells són el nostre secretari general. I per tant es mereixen, com tothom, el dret a disposar de la oportunitat de fer bé les coses, i no només de fer-les bé, de fer-les millor que no s'han fet fins ara. Per això tenen el meu vot de confiança. Com a militant disciplinat que sóc d'aquest partit. Hem de fer pinya tots els matisos interns. Tots. Hem de recuperar la confiança dels 650.000 votants que el març del 2004 van pensar que una opció d'esquerra independentista, aquella que ens va donar 8 diputats a Madrid, mereixia la seva confiança. Que era la opció que més confiança li mereixia. Doncs bé, és en aquestes circumstàncies que em poso, com m'he posat sempre, a primera línia de compromís, a disposició del meu partit, per allò que el meu partit vulgui de mi.

Gràcies per la vostra presència, gràcies per la vostra atenció.